

Indenrigsministeren: Jeg har maaſtee ikke tydeligt nok udtalt mig, da jeg først havde Ordet. Min Mening var blot at ſige, at der førtes ikke en ſaadan fuldſtændig Protocol i ſaadanne Sager i det danſke Statsraad ſom nu i Geheimſtatsraadet. Der førtes naturligtviis Protocol, men ikke ſaa fuldſtændigt, og det ſtaaer, ſaavidt jeg ſkønner, ſlet ikke i Strid med hvad der er meddeelt i Skrivelleſe til Statsrevisorerne. Som jeg omtrent yttrede, var det i Protocollen bemærket, da Sagen bragtes paa Bane; derimod er ikke nogen formelig Beſlutning optagen i Protocollen. Naar der ſtaaer i Skrivellen, at Opſendelsen maa anſees ſom ſtilltende bifaldet, har jeg derved ſtøttet mig paa Meddeleſer, jeg har modtaget i Ministeriet om, at vedkommende Miniſter har yttret, at han var forviſſet om, at hans Colleger deri vare enige med ham. En ſaadan Mening kan meget let være en Miniſter ganſke klar, ſkjøndt der ikke er ført Noget derom tilprotocols. Mere har jeg ikke ſagt, og deri ſtøtter jeg mig, ſom bemærket, paa de Meddeleſer, jeg har modtaget fra Directeurer i Ministeriet om, at Miniſteren, idet han henvendte ſig til Krigsminiſteren, var forviſſet om, at hans Collegaer deri vare enige. Men ſelv om han ogſaa paa eget Ans og Tilſvar havde ſendt 25 Mand derop for at beſkytte Byen imod Urdener, ſaa forekommer det mig at være en Foranſtaltning, han kunde gjøre, iden derfor at paadrage ſig Ansvar, naar han senere kunde forebringe rimelige Grunde for, at den burde træffes. Jeg har ikke foreſpurgt hos alle de daværende Miniſtre, om de vare enige i Opſendelsen, men jeg har ogſaa kun ſagt, at den daværende Indenrigsminiſter holdt ſig forviſſet derom, og det ſtøtter jeg paa de fornævnte Meddeleſer, jeg har modtaget i Ministeriet. Der har heller aldrig ved denne Sags senere Forhandling i Geheimſtatsraadet for Kongen efter den 28de Januar 1852 været Tale om, at der havde været nogen Miniſter, der havde det Mindſte imod, at der blev opſendt en Politivagt, og derved har man vel al den Viſhed, der behøves for, at der ikke har været Diſſens i Ministeriet i ſaa Henſeende; og mere troer jeg heller ikke behøves for at afgjøre Sagen. Naar jeg der-

næſt har ſagt, at det var en Politivagt, ſom opſendtes, ſaa er det ikke i mindſte Modſigelse med hvad der har fundet Sted. Amtmanden vilde viſtnok have, at Krigsſtibet ſkulde ligge hele Vinteren over; han vilde have et Compagni eller maaſtee flere Tropper ſendte derop. Indenrigsminiſteren indſkrænkede ſig imidlertid til at bede Krigsminiſteren om at opſende 25 Mand, og det er og kan kun kaldes en Politivagt; thi en ſaadan kan meget vel beſtaa af Soldater. Naar det ſluttelig er yttret, at Thinget her kun havde at tage ſine Beſlutninger, men ikke at ſpørge om, hvad der ſkulde fremdeles ſee i Kraft af diſſe Beſlutninger, eller med andre Ord, at Thinget ikke, naar det tog ſin Beſlutning, behøvede at overveie, hvorledes denne ſkulde udføres, — ja, ſaa forekommer det mig rigtignok, at man vilde ſaa noget nær votere iblinde.

Ordføreren: Ja, den ærede Forſamling vilde ſikkerlig komme paa Bilſpor, derſom den vilde følge min ærede Ven i hans Forſøg paa at opkaſte ſig til Børge for det kongelige Prærogativ. Det hele Spørgſmaal er ſom ſagt aldeles ſnøret. Derſom Spørgſmaalet var blevet forelagt i Finantsloven, var Indenrigsminiſteren kommen med Forbring om ſaa og ſaamange Penge til det og det Diemeed, ſaa maatte det overveies, om vi vilde give vort Samtykke til, at han ſik diſſe Penge, men det vilde neppe falde noget Menneſte ind, at det tilkom os at underſøge, om han var enig med ſine Collegaer og havde forviſſet ſig om Hans Majeſtæts Samtykke. Naar han paa eget Ans og Tilſvar havde gjort Udgiften og bagefter forelagt Rigsdagen den til Billigelse igjennem en Tillægsbevillingslov, da vilde vi have at overveie, om vi bagefter vilde ratihabere Udgiften til dette Diemeed; der vilde derimod aldrig være noget Kald for Rigsdagen til at underſøge, om Tillægsbevillingsloven var forelagt med Kongens Samtykke og efter behørig Conference med de øvrige Miniſtre. Der er ved Fællesforſamlingen foreſkrevet en beſtemt Form, hvis Opfyldſe man alſaa har forſainingsmæssig Ret til at fordrø med Henſyn til Udgifter,